

Hey aftur!

Hesaferð fara tit at hoyra um New Zealand, tað næstan líka so ofta gloymda landið á heimskortinum sum Føroyar.

Vit høvdu gleitt okkum til at koma avstað úr Australia og byrja at fjakka aftur, og eisini høvdu vit hoyrt, at tað skuldi verjað bligari í New Zealandi, men vit vóru eitt sindur vónbrotin. Prisirnir eru sum heild teir somu, men landslagið var heilt øðrvísi. New Zealand er 1600 km langt og hevur tvær meginoyggjar við nørur smærri oyggjum spjoddum runt um. Tilsamans er landið 268.000 km², ella eitt sindur størri enn Stóra Bretland. Landið er kent fyri sitt ótrúliga úttandura liv s.s. virknar vulkanir, gletsjarir, regnskóg og tað einstandandi djóralívið í havinum rundanum.

Suðuroyggjin

Vit flugu inn í Christchurch á Suðuroynni, og longu dagin eftir fóru vit víðari suðureftir. Fyrsti steðgur á skránni var Queenstown, og bussstúrin suður hagar var rimuliga áhugaverdur. Vit koyrdu gjøgnum hetta vanliga grøna landslagi, sum beint nú tó var vordid gult-brúnt orsaka av vatnroti. Men hóast hetta, so sá vit allastaðni hesar stóru akranar fullar av kritahvítum bollutum seyði. Tað var júst sum at koyra runt í Føroyum, sera heimligt. Vit vistu eisini av, at New Zealand hevur 58 mio. seyðir mótvegis bert 3,5 mio. íbúgvum. Meira enn helvtin av jørðini verður nýtt sum landbúnaðarjörð burturav, meðan hesta hetta eru m.a. ferðavinnar, framleiðsluvinnan og tryggingar- og fíggingarfyritøkur stórir partur á BTU ella GDP sum tey kalla tað. Landbúnaðurin í New Zealandi fær ongán almennan stuðul yvirhøvdur, og hetta hevur verið við til at lækka prisirnar á landbúnaðarvörum munandi.

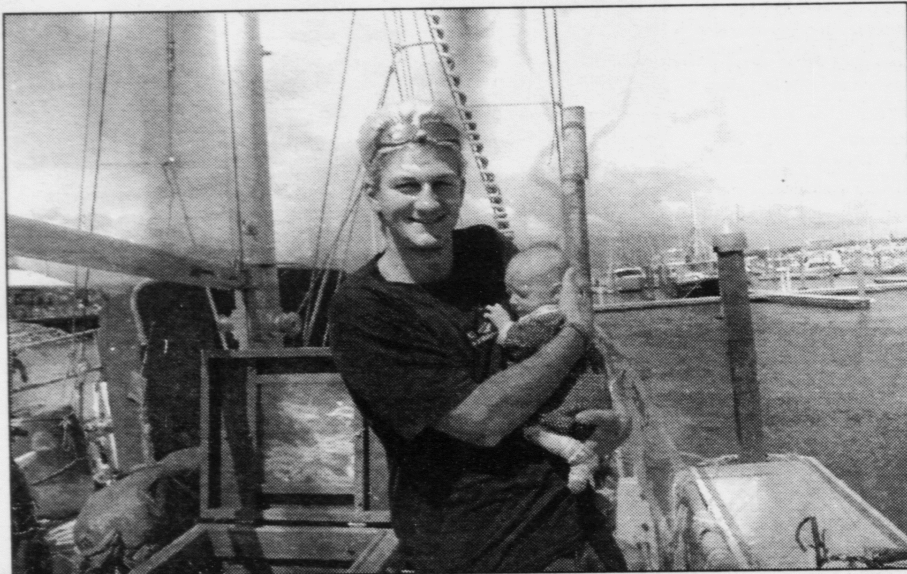
Komin eitt sindur suðureftir, byrjaði vit at bera eyga við eitt slag av reinsdjórum ella deer, ið eisini gingu runt á innstikaðari jörð, júst sum seyðurin. Vit funnu útav, at hetta var ikki eitt upprunaligt djór í landinum, men var innført úr Australia. Tey høvdu í mong ár verið ein plága fyri ta villu náttúruna har, inntil tey funnu uppá at fáa fatur á teimum og ala tey, tí kjötið er sera gott. Hetta er nú ein stór útlutningsvøra.

Adrenalin-høvuðsstaðurin

Tá vit komu til Queenstown, ið eisini verður róptur Adrenalin-høvuðsstaðurin, fóru vit beina leið at finna útav, hvussu eisini vit kundu fáa adrenaliníð at pumpa. Møguleikarnir eru sera nógvir. Tað kendasta, og eisini tað vit ætlaðu okkum, er gyrdilslup, ella bungy jumping, men eisini kanst tú fara jet boating eftir

Møttu Duritu á Salku Valku

Tann eina dagin fóru vit oman á keiina, har vit funnu bátin Salku Valku. Navnið tóktist kent, og tað var sanniliga eisini ein føroyskur bátur. Ungi skiparin Durita var umborð saman við bert átta vikur gomlu dóttur síni, og var hon sera bilsin um at fáa vitjan úr Føroyum. Lesið um hesa forvitnisligu hending, um »bongi« lop og mangt annað, sum John og Halla upplivdu á fjakkaraferð síni í New Zealandi herfyri

John við litlu dóttir Duritu Holm, skipara á Salku Valku í New Zealandi

ánum, river rafting, sum vit jú høvdu roynt, paragliding, skydiving, hanggliding, trekking í fjøllunum ella á gletsjarunum nærhendis, og um veturin kanst tú standa á skíum. Sum skilt, so kanst tú lættliga fáa tíðina at ganga her í nakrar vikur, men so leingi høvdu vit ikki, so vit hildu okkum til tað longi ætlaða gyrdilslupið.

Eini tvey trí fælag bjóðaðu seg fram til at lata okkum hoppa, men vit vistu longu hvat vit vildu. Vit høvdu lisið um »The Pipeline« í okkara Lonely Planet biblíu (guidebókin, allir fjakkarir MUGU eiga) The Pipeline er tað hægsta gyrdilslupið í sunnaru hálvkúlu, og var 102 m. høgt, ella uml. longdin á einum fót-bóltsvølli. Tað varð avgjørt, og morgunin eftir sótu vit sjei fólk við firvaldum í búkinum í tí litla jeep'num á veg niðan. The Pipeline var upprunaliga eitt vatnrør, har tey slúsaðu vatn ígjøgnum, við vón um at finna gull. Hetta hevur heilt ikki eydnast so væl, tí rørdi varð gjørt til eina brúgv við bungy á í '96, halda vit.

Tað var sera vakurt at koyra niðan, og bilførarin greiddi frá, um hvussu Heavens Gate og Hells Gate høvdu fingið síni nøvn undir vegabyggingini niðan her. (Fyrra var sera torført at koma ígjøgnum, meðan hin var munandi lættari!)

Vit vóru tvey lið, ið skuldu hoppa, og fyrri at

gera tað meira spennandi fyrri okkum, hildu vit, skuldu hini hoppa fyrst. Tað sá ógiltigt út, men tey sóu út til at hugna sær. Onkur slepti einum litlum skríggi, beint áðrenn tað strammaði um beinini, men tað var so langt niðri, at vit nærur ikki hoyrdu tað. Sjálvt um ein á var niðri undir, so rørdi tú ikki við vatnskorpuna, tá tú hoppaði. Tað var tað ov grunt til. Tá tú langt um langi steðgaði við at sveiggja, vart tú spakuliga fangaður av einum báti í ánni, og sleptur upp á árbakkann. Síðani mátti tú stríða teg niðan okkum eftir tí brøttu gøtuni við havragreyti í knønum.

»5,4,3,2,1 Bungy!«

Tá tann fyrsti bólkurin var horvin niður í dýpið, byrjaðu vit. Eini fyra hoppaðu, áðrenn maðurin bað Hallu koma og seta seg í stólin og fáa beinini fast-spent. Tað var eisini í lagi; smíla til video-upptøktólíðið uppi yvir og vinka til tað á síðuni, og so spakuliga hoppa út móti kantanum. IKKI hyggja niður, men beint yvir móti trønum á hinari síðuni. Teir spurdu um hon var til reiðar, men áðrenn hon fekk svarað, byrjaðu teir at telja. »5, 4, 3, 2, 1 bungy!«, men Halla stóð enn har. O.K., teir taldu umafut, men heldur ikki hesaferð hendi nakað. Tað var tó líka við nakrar ferðir, men trupulleikin var, at hendurnar - hvítir knúgvur nú - vildu

ikki sleppa gyrdingini aftanfyrri. Har var onki at gera, mátti seta seg niður og bakka innafut. Teir vóru sera fittir, hjálparfólkini, og søgdu, at tað merkti bert, at har var eitt sindur av skili innanfyrri, tí tað VAR rætt at vera bangin. Ikki er tað natúrligt at kasta sín veruleysa kropp út av 102 m., og teir bóðu hana hugsa eitt sindur um tað, og kanska royndir aftur um eina løtu. Men kenslan at standa har! Tað var als ikki neyðugt at hoppa! Adrenaliníð pumpaði sum ongantíð fyrr, og knø og hendur, alt ristist. Síðani hoppa tann næsti, og so bóðu teir John koma. Hann fór við einum stóru smíli, fekk handklæði um beinini, og 5, 4, 3, 2, 1 bungy, og hann kastaði seg útav. Júst í tí beinini sleptu fótastestinum, hugsaði hann, hvat í allari víðu verð tað var, hann gjørdi, men so var tað bara frítt fall í eini 4-5 sekund, har áin kom drønandi upp ímóti honum. So byrjaði hann knappliga at fara upp eftir aftur, og gyrdið hevði strammað Hetta helt fram eina litla løtu, so var báturin undir honum, og hann varð spakuliga sleptur niður í bátin og settur upp á land. Uppi á brúnni stóð Halla enn og ívaðist, men so kom ein nýggjur bólkur og byrjaði at hoppa, og so var tað líkasam avgjørt. Tá John var komin niðan aftur, hildu vit so leiðina aftur til Queenstown. Eitt sindur keðiligt var tað, at Halla

ikki hoppaði, men gott er. Kanska eina aðru ferð. Aftan á hugsaðu vit um, at vit áttu at havt hoppað saman. So hevði John hoppað, og Halla hevði bara verið neydd at fylgt við. Tað fingi vit tó høvi til seinni.

Millum hvalir og delfinir í Kaikoura

John kendi seg ikki so væl aftan á lopið, og hann legðist við fepri. (Hetta var tó longu áleiðis áðrenn). Ímeðan fann Halla útav, hvussu vit komu víðari og hvagar vit skuldu fara, og fekk bílagt pláss við buss- og á gistingarhúsum og við ferguni yvir um til Norður-oynna. Longu dagin eftir hildu vit so víðari, eftir at hava hugt eitt sindur at Queenstown. Ein sera vakur býur. Bert 2500 íbúgvur, men eg veit ikki hvussu nógv ferðafólk.

Vit komu aftur til Christchurch um kvöldið, og morgunin eftir komu vit til býin Kaikoura. Hann er staðið í New Zealandi, ið hevur mest samband við havsins súgdjór. Her koma hvørt ár teir stóru avgustarnir framvið og halda við hvørt til í økinum í langa tíð í senn. Kaikoura er so væl fyrri, at heili 35 sløg av havsúgdjórum eru sædd í havinum utanfyrri, og vit hava bert 76 í heiminum. Hetta eru mest hvalir og delfinir, men eisini pingvinir eru sera vanligar, saman við ymiskum sløgum av kópi.

Vit fóru við einum av hesum skjóttgangandi katamaranum, ið rullaði sera illa. Vit høvdu tó ikki siglt leingi, tá skiparin boðaði frá, at vit høvdu funnið okkara fyrsta hval. Vit steðgaðu so og lógu og hugdu eina løtu, men tað var ikki tað stóra, tú sært. Tað er ikki fyrr enn hann kavar, at tú færst eina hómving av, hvussu stórir teir í veruleikanum eru. Tá reisist sveivurin upp úr og hvørur háberisliga í dýpið. Hesin ætlaði sær tó ongan veg, segði skiparin, tí hann svav! Vit máttu sigla til tveir aðrar, áðrenn vit funnu ein, ið ætlaði sær at kava. Vit biðaðu eina løtu, og so andaði hann inn fyrri seinastu ferð í einar 45 min. og kavaði. Myndatólni klikkuðu alla staðni og vit gloyndu næstan at hyggja av ovfarni. Hetta var ein avgustur og teir gerast upp til 20 metrar langir og teir tungstu hannarnir viga upp til 50 tons. Bæði kynini liva í eini 70 ár, júst sum vit menniskju.

Aftan á at hava sæð nakrar afturat av hesum stóru hvalum, har ímillum tann størsta, tey vita um í økinum, sigldu vit nærri landi, og tá upplivdu vit nakað, vit altíð fara at minnast. Vit sigldu inn í ein bólk av delfinum, ið so fylgdu bátinum. Tær vóru nógv meira áhugaverdar enn hvalirnir. Tær svumu frammi við stavnum, og kastaðu seg upp eftir síðuni og hoppaðu uppúr.

Ein lítil bleiv við at hoppa høgt upp úr vatninum og gera saltmortalar trillrunt í leysari luft, minst 1,5 m. upp úr vatninum. Tað var heilt ótrúligt at síggja.

Hittu gamlar vinir

Vit fóru víðari norðureftir, og steðgaðu ein hálvan dag í høvuðsstaðnum, Wellington. Har høvdu vit avtalað at hitta tað new zealandska parið, Debru og Martin, sum vit høvdu raftað saman við í Nepal, aftur. Tá vit hittust seinast, vóru tey hvítari enn ein føroyingur um veturin, tí tey høvdu fjakkað í einar 3 mánaðir í teimum muslimsku londunum í Asia, har tú altíð mást fjala teg í klæðum. Vit mundu tí næstan ikki kent tey aftur, ný tey vóru vordin brún av tí lyggja summarinum. Vit høvdu ein hugnaligan dag saman, har tey vistu okkum ymiskt áhugavert í býnum. Millum alt tað forvitnisliga, dæmdu okkum best spákiturin á keiini. Hetta var orsakad av at ein hópur av arabátum lógu og vandu til eina rógvistevnu, ið skuldi verða í vikuskiftinum. Rómurir var sum á olav-søku, og vit fingi ein lítlan klump í hálsein, haldi eg. Bátarnir vóru mannaðir við bæði konufólki og mannfólki, og hetta var tí, at teir hvør umboðaðu eitt arbeiðspláss ella fyrirkø. Vit fingi ikki heilt við, hvat endamálið við stevnuni var, men vit hildu hugskotið vera sera gott.